COMISIA EUROPEANĂ

Bruxelles, 22.12.2010
COM(2010) 779 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU, COMITETUL ECONOMIC ŞI SOCIAL EUROPEAN ŞI COMITETUL REGIUNILOR

Aplicarea Directivei 2004/48/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală

SEC(2010) 1589 final

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN, CONSILIU, COMITETUL ECONOMIC ŞI SOCIAL EUROPEAN ŞI COMITETUL REGIUNILOR

Aplicarea Directivei 2004/48/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală

REZUMAT

Pentru a promova inovarea şi creativitatea, este necesar să existe mijloace eficiente de asigurare a respectării drepturilor de proprietate intelectuală. Directiva 2004/48/CE privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală armonizează mijloacele minime de care dispun titularii drepturilor şi autorităţile publice pentru a combate încălcările drepturilor de proprietate intelectuală. Directiva instituie totodată un cadru general pentru schimbul de informaţii şi cooperarea administrativă între autorităţile naţionale şi între acestea şi Comisie.

O primă evaluare a impactului directivei arată că de la adoptarea acesteia şi implementarea ei în statele membre s-au realizat progrese remarcabile. Directiva prevede norme juridice europene de nivel înalt pentru a asigura respectarea diferitelor tipuri de drepturi care sunt protejate prin regimuri juridice independente (cum sunt drepturile de autor, brevetele, mărcile înregistrate, desenele şi modelele, dar şi indicaţiile geografice şi drepturile asupra soiurilor de plante).

Cu toate acestea, în ciuda unei îmbunătăţiri generale a procedurilor menite să asigure respectarea acestor drepturi, volumul şi valoarea financiară a încălcărilor drepturilor de proprietate intelectuală sunt alarmante. Unul dintre motive este creşterea fără precedent a posibilităţilor de încălcare a drepturilor de proprietate intelectuală oferite de internet. Acest factor nu a fost luat în calcul în momentul elaborării directivei.

Alte aspecte care ar putea necesita o atenţie specială sunt utilizarea măsurilor provizorii şi asigurătoare cum sunt ordinele judecătoreşti, procedurile pentru strângerea şi conservarea dovezilor (inclusiv relaţia dintre dreptul la informare şi protecţia vieţii private), clarificarea semnificaţiei diverselor măsuri corective, inclusiv costurile distrugerii, şi calcularea daunelor-interese.

CUPRINS

REZUMAT 2

1. Introducere 3

2. Obiectivele Directivei privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală 5

3. Clarificări care pot fi necesare pentru o protecție mai eficace a drepturilor de proprietate intelectuală și o mai bună funcționare a pieței interne 5

3.1. Provocări specifice ale mediului digital 5

3.2. Domeniul de aplicare al Directivei 6

3.3. Conceptul de „intermediari” și aplicabilitatea ordinelor judecătorești 6

3.4. Chestiunea echilibrului corect între dreptul la informare și legislația privind protecția vieții private 7

3.5. Efectul compensator și disuasiv al daunelor-interese 8

3.6. Măsuri corective 9

3.7. Alte chestiuni 9

4. Concluzie 9

1. INTRODUCERE

Pentru a promova inovarea și creativitatea, este esențial să se găsească mijloace eficiente de protejare a drepturilor de proprietate intelectuală. Raportul de față oferă o primă evaluare a implementării și a impactului Directivei 2004/48/CE privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală[1] („Directiva”). Această evaluare este prevăzută la articolul 18 din Directivă și se bazează atât pe analiza progreselor realizate, efectuată de Comisie, cât și pe feedbackul primit din partea statelor membre prin intermediul rapoartelor naționale, care reflectă, la rândul lor, opiniile exprimate de întreprinderile din sector, de practicienii dreptului, de asociațiile consumatorilor și de alte părți interesate.

Informațiile primite conduc la concluzia că Directiva a avut un efect considerabil și pozitiv asupra protejării drepturilor de proprietate intelectuală în temeiul dreptului civil în Europa. Directiva a creat un cadru simplu pentru respectarea drepturilor de proprietate intelectuală care, în linii mari, oferă o protecție comparabilă dincolo de frontierele naționale. Concret, prezumția calității de autor sau de titular al dreptului (articolul 5), posibilitatea „eșantionării” în contextul strângerii de informații (articolul 6), măsurile provizorii de conservare a dovezilor (articolul 7) și posibilitatea obținerii unor ordine judecătorești împotriva intermediarilor (articolele 9 și 11) au contribuit la respectarea mai strictă a drepturilor de proprietate intelectuală în UE.

[1] JO L157, 30.4.2004, p. 16.

Cu toate acestea, din cauza transpunerii cu întârziere a Directivei în multe state membre (procesul de transpunere s-a încheiat abia în 2009)[2], experiența dobândită în aplicarea acesteia este limitată și numărul cazurilor înaintate instanțelor este și el redus. Prin urmare, Comisia nu a putut efectua o analiză economică critică a impactului Directivei asupra inovării și a dezvoltării societății informaționale, așa cum prevede articolul 18 din Directivă.

În ciuda acestor limitări, această evaluare inițială a eficacității Directivei vine la momentul potrivit. O serie de studii efectuate de organizații internaționale și de sectorul de profil au arătat că încălcările drepturilor de proprietate intelectuală au atins un nivel semnificativ, unele dintre produsele implicate constituind un pericol la adresa sănătății și siguranței consumatorilor[3]. Comisia a răspuns acestei situații, în ultimii doi ani, adoptând două comunicări[4]. Cea de-a doua comunicare instituie, printre altele, Observatorul european al contrafacerii și al pirateriei pentru a îmbunătăți înțelegerea încălcărilor drepturilor de proprietate intelectuală și a crea o platformă prin care reprezentanții autorităților naționale și ai părților interesate să facă schimb de opinii și de experiență cu privire la cele mai bune practici, să elaboreze strategii comune de protejare a drepturilor de proprietate intelectuală și să formuleze recomandări destinate factorilor de decizie. Comunicările au fost urmate de două rezoluții ale Consiliului[5] care sprijină politica formulată de Comisie. Raportul adoptat de Parlamentul European sprijină la rândul său o politică mai solidă, care să includă un cadru juridic puternic pentru combaterea contrafacerii și a pirateriei[6]. Încălcările drepturilor de proprietate intelectuală săvârșite în afara UE constituie la rândul lor un motiv serios de îngrijorare. Comisia abordează acest aspect în diferite moduri, de exemplu prin includerea unor capitole ambițioase privind drepturile de proprietate intelectuală în acordurile comerciale bilaterale și prin participarea la inițiative internaționale cum este negocierea actuală a acordului ACTA[7].

Analiza arată că anumite prevederi ale Directivei, inclusiv relația cu alte directive, sunt înțelese în mod diferit în statele membre și au dus la apariția unor **interpretări diferite și a unor aplicări în practică divergente**. Aceste prevederi ar putea necesita clarificări suplimentare pentru ca Directiva să fie pe deplin eficientă.

Internetul și tehnologiile digitale au adăugat o dimensiune suplimentară, care îngreunează protejarea drepturilor de proprietate intelectuală. Pe de o parte, internetul a permis creatorilor, inventatorilor și partenerilor comerciali ai acestora să găsească noi modalități de a-și comercializa produsele. Pe de altă parte, el a deschis calea pentru noi forme de încălcare, dintre care unele s-au dovedit extrem de dificil de combătut.

---

2 Termenul de implementare a Directivei, pentru cele 25 de state membre din momentul adoptării acesteia, a expirat la 29 aprilie 2006. Pentru detalii referitoare la procesul de transpunere, a se vedea anexa 1 la documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește acest raport.

3 A se vedea, de exemplu, http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/OECD-FullReport.pdf; http://www.iccwbo.org/uploadedFiles/BASCAP/Pages/Building%20a%20Digital%20Economy%20-%20TERA(1).pdf.

4 Comunicarea Comisiei din 16 iulie 2008: „O strategie a drepturilor de proprietate industrială pentru Europa”, COM(2008)465 final; Comunicarea Comisiei: „O mai bună protejare a drepturilor de proprietate intelectuală pe piața internă”, COM(2009) 467 final.

5 Rezoluția Consiliului din 25 septembrie 2008 privind un plan european global de combatere a contrafacerii și a pirateriei, JO C 253, 4.10.2008, p. 1; Rezoluția Consiliului din 1 martie 2010 privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală pe piața internă, JO C 56, 6.3.2010, p. 1.

6 Rezoluția Parlamentului European din 22 septembrie 2010 referitoare la aplicarea drepturilor de proprietate intelectuală pe piața internă (2009/2178(INI)), A7-0175/2010.

7 Pentru detalii, a se vedea: http://eur-lex.europa.eu/LexUriServ/LexUriServ.do?uri=OJ:C:2005:129:0003:0016:EN:PDF.

Raportul prezintă o serie de aspecte concrete care pot necesita o clarificare, în particular pentru a adapta Directiva la noile provocări inerente societății digitale moderne. Raportul este însoțit de un document de lucru al serviciilor Comisiei care oferă informații suplimentare și prezintă contextul care a determinat concluziile raportului.

2. OBIECTIVELE DIRECTIVEI PRIVIND RESPECTAREA DREPTURILOR DE PROPRIETATE INTELECTUALĂ

Diferențele dintre sistemele statelor membre de asigurare a respectării drepturilor de proprietate intelectuală pun în pericol buna funcționare a pieței interne și slăbesc aplicarea normelor de drept material în acest domeniu. Acest fapt duce la apariția unor bariere în calea activităților transfrontaliere, la pierderea încrederii în piața internă și la scăderea investițiilor în inovare și creație. Directiva apropie sistemele juridice ale statelor membre pentru a le oferi titularilor de drepturi și autorităților naționale un set minim, dar uniform, de instrumente pentru a combate încălcările drepturilor de proprietate intelectuală.

Directiva integrează în cadrul juridic al UE măsurile de drept civil prevăzute în Acordul TRIPS[8]. Ea depășește prevederile minime cuprinse în acordul respectiv, întrucât acoperă, de exemplu, și daunele-interese, măsurile corective și dovezile. În plus, Directiva se bazează pe practicile consacrate în legislația statelor membre care s-au dovedit cele mai eficiente înainte de adoptarea ei (abordarea bazată pe cele mai bune practici). Statele membre pot adăuga, la rândul lor, sancțiuni și mijloace de reparație mai favorabile pentru titularii de drepturi[9]. Directiva prevede așadar un cadru juridic minim, dar flexibil pentru respectarea drepturilor de proprietate intelectuală.

3. CLARIFICĂRI CARE POT FI NECESARE PENTRU O PROTECȚIE MAI EFICACE A DREPTURILOR DE PROPRIETATE INTELECTUALĂ ȘI O MAI BUNĂ FUNCȚIONARE A PIEȚEI INTERNE

Analiza implementării Directivei în statele membre arată că aceasta oferă o bază solidă pentru respectarea drepturilor de proprietate intelectuală pe piața internă, dar și că pot fi necesare anumite clarificări pentru a evita orice ambiguitate și a adapta Directiva la noile provocări pe care le presupune mediul digital actual.

3.1. Provocări specifice ale mediului digital

Caracterul complex al internetului face posibilă săvârșirea cu ușurință a numeroase tipuri de încălcări ale drepturilor de proprietate intelectuală. Produsele care încalcă aceste drepturi sunt oferite spre vânzare prin internet. Motoarele de căutare permit adesea persoanelor care săvârșesc încălcări să atragă utilizatorii internetului spre ofertele lor de vânzare sau descărcare ilegală a unor produse. Partajarea fișierelor al căror conținut este protejat de drepturi de autor a devenit generalizată, în parte deoarece dezvoltarea ofertei legale de conținut digital nu a putut ține pasul cu cererea, în special la nivel transfrontalier, ceea ce a făcut ca mulți cetățeni care respectă legea să săvârșească încălcări masive ale drepturilor de autor și ale drepturilor

---

[8] Acord privind aspectele drepturilor de proprietate intelectuală legate de comerț (Acordul TRIPS) din 1994; Decizia Consiliului (din 22 decembrie 1994) privind încheierea, în numele Comunității Europene, cu privire la probleme de competența sa, a acordurilor obținute în cadrul negocierilor comerciale multilaterale din Runda Uruguay (1986-1994) (94/800/CE), JO L 336, p. 1.

[9] A se vedea articolul 2 alineatul (1) din Directivă.

conexe sub forma încărcării și diseminării ilegale pe internet a conținutului protejat. Numeroase site-uri internet găzduiesc sau facilitează distribuirea online a lucrărilor protejate fără consimțământul titularilor drepturilor. În acest context, poate fi necesară o evaluare clară a limitărilor cadrului juridic existent.

3.2. Domeniul de aplicare al Directivei

Directiva se aplică tuturor încălcărilor drepturilor de proprietate intelectuală protejate în temeiul legislației europene sau naționale și nu conține definiții ale drepturilor de proprietate intelectuală pe care le reglementează. Deși această abordare flexibilă oferă o serie de avantaje, interpretările diferite ale conceptului de „drept de proprietate intelectuală" au determinat statele membre să ceară Comisiei să publice o listă minimă a drepturilor de proprietate intelectuală care sunt considerate acoperite de Directivă[10].

Chiar și după publicarea acestei clarificări, există încă incertitudini cu privire la includerea în domeniul de aplicare al Directivei a anumitor drepturi protejate în temeiul legislației naționale. Este vorba în principal de numele de domenii, de drepturile naționale referitoare la elemente precum secretele comerciale (inclusiv know-how) și de alte acte acoperite în mod frecvent de legislația națională din domeniul concurenței neloiale, cum sunt produsele similare (*parasitic copies*) și alte forme de „concurență la limita legii". Aceste forme de comportament comercial neadecvat par să fie, la rândul lor, tot mai frecvente. Ele au adesea efecte prejudiciabile asupra titularilor de drepturi, subminează inovarea și le aduc consumatorilor numai beneficii pe termen scurt. Ar putea fi util să se analizeze mai în profunzime acest fenomen negativ și nevoia de a include în Directivă o listă minimă a drepturilor de proprietate intelectuală acoperite.

3.3. Conceptul de „intermediari" și aplicabilitatea ordinelor judecătorești

Directiva interpretează în sens larg conceptul de „intermediari", în care sunt incluși toți intermediarii „ale [căror] servicii sunt utilizate *de către un terț* pentru a încălca un drept de proprietate intelectuală". Aceasta presupune că și intermediarii care nu au nicio relație sau legătură contractuală directă cu autorul încălcării sunt pasibili de aplicarea acestor măsuri prevăzute în Directivă.

Nivelul de dovezi cerut de instanțele statelor membre este însă în general unul ridicat. În plus, există incertitudini cu privire la intermediari și la măsurile specifice care le sunt aplicabile atunci când aceştia contribuie la săvârșirea unei încălcări sau o facilitează, indiferent de responsabilitatea lor.

Intermediarii care transportă mărfuri susceptibile a aduce atingere unor drepturi de proprietate intelectuală (cum sunt transportatorii, expeditorii de mărfuri sau agenții maritimi) pot juca un rol esențial în controlul distribuției mărfurilor care încalcă drepturi de proprietate intelectuală. Platformele internet cum sunt piețele online sau motoarele de căutare pot juca și ele un rol important în reducerea numărului de încălcări, în special prin măsuri preventive și politici de „notificare și retragere".

---

[10] Declarația Comisiei privind articolul 2 din Directiva 2004/48/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală (2005/295/CE), JO L 94, 13.4.2005, p. 37.

Furnizorii de servicii internet joacă la rândul lor un rol esențial în modul de funcționare a mediului online. Aceștia oferă acces la internet și interconectează rețelele, găzduiesc site-uri web și servere. În calitate de intermediari între toți utilizatorii internetului și titularii de drepturi, ei se află adesea într-o poziție compromițătoare din cauza actelor ilegale comise de clienții lor. De aceea, legislația UE conține deja dispoziții specifice care limitează răspunderea furnizorilor de servicii internet ale căror servicii sunt utilizate pentru a încălca drepturi de proprietate intelectuală[11].

Măsurile care pot fi luate împotriva intermediarilor se referă, în special, la dreptul la informare, la măsuri provizorii și asigurătoare (de exemplu, ordonanțe provizorii), sau la măsuri permanente.

Directiva lasă statelor membre libertatea de a stabili când și cum pot fi emise ordinele judecătorești împotriva intermediarilor. Pentru ca acest sistem să funcționeze eficient, ar putea fi util să se clarifice că ordinele judecătorești nu trebuie să depindă de răspunderea intermediarului. În plus, concluziile prezentate în documentul de lucru al serviciilor Comisiei care însoțește acest raport indică faptul că instrumentele legislative și nelegislative disponibile în acest moment nu sunt suficient de puternice pentru a combate eficient încălcările online ale drepturilor de proprietate intelectuală. Întrucât intermediarii ocupă o poziție favorabilă pentru a contribui la prevenirea și stoparea încălcărilor online, Comisia ar putea să exploreze modalitățile posibile de a-i implica mai puternic pe aceștia.

3.4. Chestiunea echilibrului corect între dreptul la informare și legislația privind protecția vieții private

Dreptul la informare obligă persoana care încalcă drepturi de proprietate intelectuală sau o altă persoană să furnizeze titularului drepturilor respective informații legate de originea și rețelele de distribuție a mărfurilor care încalcă aceste drepturi. Principala dificultate legată de acest drept de informare este nevoia de a respecta legislația privind protecția vieții private și protecția datelor cu caracter personal.

În unele state membre, dreptul la informare prevăzut în Directivă pare să fie acordat în mod foarte restrictiv, în principal din cauza legilor naționale privind protecția și păstrarea datelor cu caracter personal[12]. Acest aspect ar putea fi examinat mai în amănunt. Legislațiile naționale trebuie și să permită instanțelor să aplice legislația UE privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală. Potrivit Curții de Justiție a Uniunii Europene, trebuie găsit un echilibru corect între diversele drepturi aflate în joc (cum sunt dreptul la protecția datelor și dreptul de proprietate, care include drepturile de proprietate intelectuală)[13], dat fiind că atât

---

11 Directiva 2000/31/CE din 8 iunie 2000 privind anumite aspecte juridice ale serviciilor societății informaționale, în special ale comerțului electronic, pe piața internă (directiva privind comerțul electronic), JO L 178, 17.7.2000, p. 1.

12 Potrivit studiului din 2009 Study on Online Copyright Enforcement and Data Protection in Selected Member States (Hunton & Williams, Bruxelles, http://ec.europa.eu/internal_market/iprenforcement/docs/study-online-enforcement_en.pdf), printre exemple se numără Austria și Spania.

13 Hotărârea din 29 ianuarie 2008 în cauza C-275/06 Productores de Música de España (Promusicae) / Telefónica de España SAU; hotărârea din 19 februarie 2009 în cauza C-557/07 LSG-Gesellschaft zur Wahrnehmung von Leistungschutzrechten GMBH / Tele2 Telecommunication GMBH.

protecția datelor/a vieții private, cât și protecția proprietății intelectuale sunt recunoscute ca drepturi fundamentale în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene[14].

Cadrul juridic european aplicabil protecției datelor cu caracter personal[15], pe de o parte, și cel privind respectarea drepturilor de proprietate intelectuală, pe de altă parte, sunt neutre, în sensul că nu există reguli care să implice faptul că dreptul la protecția vieții private ar trebui în general să prevaleze asupra dreptului de proprietate sau viceversa. Legislațiile naționale care implementează diverse directive trebuie așadar formulate astfel încât să permită găsirea unui echilibru între aceste drepturi în fiecare caz, pentru a garanta că prevederile referitoare la dreptul la informare îi pot proteja efectiv pe titularii drepturilor, fără a compromite drepturile legate de protecția datelor cu caracter personal. Poate fi necesară continuarea evaluărilor cu privire la măsura în care legislațiile statelor membre și modul de aplicare a acestora sunt conforme cu aceste cerințe. Dacă va fi necesar, ar putea fi examinate modalitățile posibile de remediere a situației și de găsire a unui echilibru adecvat între drepturile aflate în joc.

3.5. Efectul compensator și disuasiv al daunelor-interese

Măsurile, procedurile și mijloacele de reparație prevăzute în Directivă trebuie să fie eficiente, proporționate și disuasive. La momentul actual, daunele-interese acordate în cazurile în care sunt implicate drepturi de proprietate intelectuală rămân la o valoare comparativ redusă. Doar câteva state membre au raportat o creștere a daunelor-interese acordate ca urmare a implementării Directivei.

Potrivit informațiilor primite din partea titularilor de drepturi, daunele-interese acordate nu par să aibă un real efect disuasiv în ceea ce privește angajarea în activități ilicite. Acest lucru este cu atât mai mult valabil în cazurile în care daunele-interese acordate de instanță nu se ridică la valoarea profitului obținut de autorii încălcărilor.

Scopul principal al daunelor-interese este ca titularii de drepturi să se afle în aceeași situație în care s-ar fi aflat dacă nu s-ar fi săvârșit încălcarea. În prezent însă, profiturile persoanelor care încalcă drepturile de proprietate intelectuală (îmbogățire fără justă cauză) par să fie deseori mult mai mari decât prejudiciul real suferit de titularul drepturilor. În astfel de cazuri, se poate examina dacă instanțele ar trebui să aibă competența de a acorda daune-interese proporționale cu îmbogățirea fără justă cauză a autorului încălcării, chiar dacă acestea depășesc prejudiciul real suferit de titularul drepturilor. În mod similar, ar putea fi justificată utilizarea mai largă a posibilității de a acorda daune-interese pentru alte consecințe economice și daune morale.

În cazurile în care autorul încălcării este o persoană juridică și titularul drepturilor nu obține daune-interese deoarece autorul încălcării nu deține active, a fost lichidat sau este insolvabil din orice alt motiv, s-ar putea evalua dacă titularul drepturilor poate pretinde daune-interese de la directorul general al societății conform legislației naționale, și dacă da, în ce condiții.

---

[14] Articolele 7, 8 și 17 alineatul (2) din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, (2000/C 364/01), JO C 364, 18.12.2000, p. 1.

[15] Directiva 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, JO L 281, 23.11.1995, p. 31, și Directiva 2002/58/CE privind prelucrarea datelor personale și protejarea confidențialității în sectorul comunicațiilor publice, JO L 201, 31.7.2002, p. 37.

3.6. Măsuri corective

După cum se detaliază în documentul de lucru al serviciilor Comisiei, poate fi necesară o clarificare suplimentară a definiției „măsurilor corective”. În speță, în majoritatea legislațiilor naționale nu există o distincție clară între „retragere” și „retragere definitivă” a mărfurilor care s-a constatat că încalcă un drept de proprietate intelectuală din circuitele comerciale. Un alt aspect care ar putea fi clarificat este modul în care pot fi aplicate aceste măsuri dacă mărfurile nu se mai află în posesia persoanei care a săvârșit încălcarea.

În fine, în ceea ce privește costurile distrugerii mărfurilor care încalcă drepturi de proprietate intelectuală, poate fi examinată posibilitatea ca instanța să impună aceste costuri direct părții care cade în pretenții.

3.7. Alte chestiuni

Analiza implementării Directivei de către statele membre scoate la iveală o serie de alte chestiuni care pot merita o discuție mai amănunțită la nivelul UE.

În primul rând, se pare că statele membre nu s-au prevalat decât rar de prevederile opționale ale Directivei (de exemplu, cele referitoare la descrieri, care prevăd ca un executor judecătoresc să se deplaseze la incinta autorului presupus al încălcării și să examineze situația. Această prevedere opțională a Directivei nu a fost implementată de unele state membre pentru procedurile civile, de aceea o astfel de măsură poate fi luată numai în cadrul procedurilor penale). Cazurile în care statele membre au adoptat, în conformitate cu articolul 2 alineatul (1), reguli mai favorabile titularilor de drepturi decât cele prevăzute în Directivă sunt și mai rare. Motivele acestei situații pot fi analizate mai în amănunt. Legătura dintre cerința ca încălcarea să fi fost săvârșită „la scară comercială” (cerința ca actul de încălcare să fie comis cu scopul de a obține un avantaj economic sau comercial direct sau indirect) și dreptul la informare prevăzute în reglementările statelor membre ar putea fi de asemenea analizată mai aprofundat.

În al doilea rând, opțiunile disponibile pentru remedierea problemelor legate de strângerea dovezilor în cazurile transfrontaliere pot fi și ele evaluate, la fel ca nevoia de a defini mai precis cazurile în care informațiile pot fi considerate ca aflându-se „sub controlul” unei părți la procedurile judiciare (articolul 6 alineatul (1)). Se poate examina totodată dacă regulile actuale în materie de strângere a dovezilor în cazurile care implică informații confidențiale creează probleme în practică, în particular în contextul măsurilor provizorii și în cazurile în care intervin definiții naționale diferite ale conceptului de confidențialitate.

În fine, pot fi explorate oportunitatea armonizării utilizării secundare a mărfurilor care încalcă drepturi de proprietate intelectuală și eventualele probleme aferente acestei armonizări.

4. CONCLUZIE

Încălcările drepturilor de proprietate intelectuală cauzează prejudicii economice majore. Un număr semnificativ de produse care încalcă aceste drepturi reprezintă la acest moment o reală amenințare la adresa sănătății și siguranței consumatorilor. Protecția adecvată a drepturilor de proprietate intelectuală este fundamentală pentru stimularea inovării și a culturii într-o economie competitivă, generatoare de profit și bazată pe cunoaștere. Diferitele interese trebuie cântărite atent. În acest scop, Comisia își va continua colaborarea cu toate părțile interesate.

Principala concluzie desprinsă în urma acestei prime evaluări a Directivei este că aceasta a avut un impact considerabil și pozitiv asupra protecției drepturilor de proprietate intelectuală în temeiul dreptului civil în Europa. Cu toate acestea, a devenit evident faptul că la elaborarea Directivei nu a fost luată în calcul provocarea pe care o constituie internetul în raport cu protecția drepturilor de proprietate intelectuală. În plus, există o serie de alte aspecte care ar putea fi examinate mai amănunțit. Printre acestea se numără utilizarea măsurilor provizorii și asigurătoare cum sunt ordinele judecătorești, procedurile pentru strângerea și conservarea dovezilor (inclusiv relația dintre dreptul la informare și protecția vieții private), clarificarea semnificației diverselor măsuri corective, inclusiv costurile distrugerii, și calcularea daunelor-interese.

Pentru a dispune de informații pe care să își bazeze eventualele măsuri care pot fi avute în vedere și a alimenta evaluarea amănunțită a impactului pe care o lansează cu privire la chestiunile dezbătute în acest raport, Comisia invită Parlamentul European, Consiliul de Miniștri, statele membre, Comitetul Economic și Social European și toate celelalte părți interesate să își exprime opiniile cu privire la prezentul raport până la data de **31 martie 2011**.